

ικανῶς περιφρονητικοῦ. Οὐτε ἡ οἰκονόμος δὲ ἐδείξε θερμὸν ἐνθουσιασμὸν πρὸς τὸν νέον νεοσύλ-
λεκτον, ὃν τῇ εἰχε κομίση ὁ ἱατρός.

— Ἰατρέ μου, εἶπεν οἷονεῖ ἀσχάλλουσα ἐν ᾧ ἀ-
νῆρχετο τὴν κλίμακα, εἰμπορῶ νὰ σᾶς ἐρωτήσω
τί παιδί εἶν' αὐτό, ποῦ ἐρέρατε μαζί σας;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός, καὶ θὰ σᾶς τὸ
εἰπῶ ἐν ἐκτάσει, κυρία Κρέτα, μὴν ἀνησυχεῖτε!..
Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος προτιμῶ νὰ δειπνήσωμεν.

Ἐν τῷ μάταιῳ ἡ ἐστιχτορίῳ ἡ τράπεζα ἀ-
νέμενε ἐστρωμένη· τὰ κρύσταλλα καὶ αἱ σφόδ-
ρες ἦσαν παρατεθειμένα ἐπὶ λευκῆς ἐπιτραπε-
ζίου ὀθόνης. Τοιαύτην πολυτέλειαν οὐδὲ νὰ φαν-
τασθῇ καὶ ἡ δύνατο ὁ Ἐρικ, διότι αἱ ἐπιτρα-
πέζιοι ὀθόνη εἰσὶν ἄγνωστοι παρὰ τοῖς χωρικοῖς
τῆς Νορβηγίας· μόλις πρὸ μικροῦ εἶχον γίνῃ
γνωστὰ εἰς αὐτοὺς τὰ πινάκια· πλείστοι δὲ
τῶν χωρικῶν ἐσθίουσιν εἰσέτι τοὺς ἰχθῦς αὐ-
τῶν ἐπὶ στρογγύλων τεμαχίων μέλανος ἄρτου,
τοῦθ' ὅπερ, ὡς εἰκός, δὲν μείοι οὐδαμῶς τὴν ὄρε-
ξίν των. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ προσκληθῇ ἐπανει-
λημμένως ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ὁ Ἐρικ ὅπως ἀποφα-
σίση νὰ καθήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν, τὸ σκαῖον δὲ
τῶν κινήσεων αὐτοῦ ἐπέσπασε πλείστα εἰρωνι-
κώτατα βλέμματα τῆς φρόκων (δεσποινίδος) Κά-
ζας. Ἀλλ' οἱ δαιτυμόνες εἶχον ὄρεξιν καὶ τὸ γεῦμα
ἐξηκολούθησε ζωηρόν. Τὰς σφόδρας διεδέξαντο
ἐδέσματα, τὰ ὅποια θὰ κατετρόμαζον πάντα
ἄλλον στόμαχον, διότι ἤρκουσαν νὰ κορέσωσι λόχον
ὅλον πεζικοῦ μετὰ πορείαν εἴκοσι ὀκτὼ χιλιομέ-
τρων, ἦσαν δὲ ταῦτα: ἰχθυόζωμος, χὴν παραγεμι-
σμένος μὲ κάστανα, βόειον κρέας ὑπὸ σωροῦ λαχα-
νικῶν περικυκλούμενον, ἄφθονα γεώμηλα, δωδε-
κὰς βραστῶν ὠν, πουδῖγκα μὲ σταφίδας, κτλ.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΑΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ

Συγγραφεὺς τις Ῥώσος, ὡς φαίνεται, τὸ γένος
ἐδημοσίευσεν νεωστὶ ἐν τινι τῶν τελευταίων τευ-
χῶν τῆς ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένης Ἐπιστημονι-
κῆς Ἐπιθεωρήσεως ἀξιόλογον πραγματείαν περὶ
τῶν ἐν Ῥωσσίᾳ θρησκευτικῶν αἱρέσεων, ἣν ἐξε-
ληνίζομεν ὡς χάριν τῶν φιλομαθῶν ἀναγνω-
στῶν τῆς Ἐστίας. Ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς Ν. Τσά-
κνυ δὲν ἀγαπᾷ τὴν διεξοδικὴν τῶν πραγμάτων
ἀφήγησιν, οὐδὲ εἰσέρχεται εἰς λεπτομερείας, αἰτι-
νες καὶ ἀνωφελεῖς πολλάκις εἶναι καὶ τοὺς ἀναγι-
νώσκοντας συνήθως καταπονοῦσι· διεξερχόμενος
ὅμως διὰ σαφοῦς λόγου τὰ κύρια τῆς ὑποθέσεως
αὐτοῦ παρέχει ἀκριβῆ εἰκόνα τοῦ Ῥωσσικοῦ λαοῦ,
ὅστις καίπερ ἀδιάφορος καθ' ὅλου πρὸς τὴν θρη-
σκείαν ἔχει πλείστας αἱρέσεις παραδόξους καὶ

ἀλλοκότους. Κατὰ τὸν εἰρημένον παράτηρητὴν
αἴτιον τοῦ φαινομένου τούτου εἶναι ἡ πρὸς τὸ χει-
ρον ἔκπτωσις τῆς θρησκείας καὶ ἡ ἐνεκα τῆς πο-
λιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς καταστάσεως ἔκλυσις τοῦ
λαοῦ. Ἀπασα ἡ ἱστορία τῆς Ῥωσσίας, λέγει οὗ-
τος, ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι σήμερον, οὐδὲν ἄλλο εἶναι
ἢ ἀγὼν ἀδιάλειπτος καὶ ἐπίμονος ἐνθεν μὲν τοῦ
λαοῦ ἀμυνομένου ὑπὲρ τῶν ἀνέκαθεν ἐλευθέρων
αὐτοῦ θεσμῶν, ἐνθεν δὲ τῆς πολιτείας καὶ τῆς
κυβερνήσεως, αἵτινες ζητοῦσι νὰ ἐπιβάλωσιν εἰς
αὐτὸν τοὺς νόμους. Τεκμήριον τούτου πλὴν ἄλ-
λων εἶναι, ὅτι πᾶσαι αἱ αἱρέσεις, περὶ ὧν πρόκει-
ται ἐνταῦθα, ἀρνοῦνται παντελῶς ν' ἀναγνωρί-
σωσι τὸ νῦν ὑπάρχον σύστημα τῆς πολιτείας, τῆς
κοινωνίας καὶ τῆς οἰκογενείας. «Ἡ γῆ, λέγουσιν,
εἶναι τὸ βασιλεῖον τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ σκότους,
τῆς ματαιότητος καὶ τῶν θλίψεων.» Ἐντεῦθεν
δὲ γεννᾶται ἡ ἐπιθυμία τῶν ἐγκαταλειπόντων
τὴν γῆν ταύτην χάριν κόσμου μυστηριώδους καὶ
ἀγνώστου, ἔνθα οὔτε ἀμαρτίαι ὑπάρχουσιν, οὔτε
θλίψεις, οὔτε ἀνάγκαι.

Ἐνθεν μὲν ἡ κῆρυξ καὶ τὸ κράτος τῶν
ἰσχυρῶν, ἐνθεν δὲ ἡ ἀθλιότης καὶ ἡ ἐνδεια τῶν
ὑποταγμένων προξενοῦσιν ἄπαυστον νευρικὴν
ταραχὴν εἰς τὸν ἀμαθῆ καὶ δεισιδαίμονα τούτον
λαόν, ὅστις προσάπτει πάσας τὰς συμφορὰς εἰς
τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, τοῦ κολάζοντος τοὺς ἀνθρώ-
πους διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν. Συμφορὰ τις ἀ-
προσδόκητος, οἷον ἐπιδημία, πείνα, κομήτης,
πάντα προξενοῦσι πανικὸν εἰς τὸ ἀμαθὲς τοῦτο
πλῆθος. Ἡ δυστυχία δέ, ὁ τρόμος καὶ ἡ περὶ
τῆς αὔριον ἀβεβαιότητος συνετάρχαξαν τοσοῦτον τὸ
νευρικὸν σύστημα τοῦ λαοῦ, ὥστε τὰ ὑστερικὰ
πάθη εἶναι συχνότατα. Πολλάκις ἄνδρες καὶ γυ-
ναῖκες βοῶσιν ὡς δαιμονιόπληκτοι, καταλαμβάν-
ονται ὑπὸ λυγγῆς, τύπτουσιν ἑαυτοὺς χαμαί,
ἐναγγέλλουσι τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου, ἐγκα-
ταλείπουσι τὰς πόλεις καὶ τοὺς ἀγρούς καὶ φεύ-
γουσιν εἰς τοὺς ὄρυμους. Ἐν τῇ ἐρημίᾳ δὲ ταύτῃ
ἡ φαντασία αὐτῶν παριστᾷ τὴν ἔλευσιν τοῦ
Ἀντιχρίστου καὶ ὑπαγορεύει τὴν ἀνάγκην τῆς
ψυχικῆς αὐτῶν σωτηρίας. «Ἐν τῷ κόσμῳ τού-
τῳ, λέγουσι, βασιλεύει ὁ Ἀντίχριστος Σατανᾶς,
ὅστις διέφθιρε σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα.
Οὗτος ἐπικρατεῖ τῆς συνειδήσεως τῶν ἀνθρώπων
καὶ δεσπόζει τῶν πάντων. Εἶναι μάταιος ὁ ἀγὼν
πρὸς τὴν ἀκαταγώνιστον ταύτην δύναμιν τοῦ
κακοῦ. Ὁ μόνος δὲ τρόπος σωτηρίας εἶναι ἡ ἀπο-
φυγὴ πάντων τῶν κοινωνικῶν δεσμῶν καὶ κατη-
κόντων, παντὸς συλλήβδην ὅτι φέρει τὴν δια-
βολικὴν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου.»

Ἡ ἀκριβὲς ἀποκάλυψις τῶν Ῥωσσικῶν τούτων
αἱρέσεων εἶναι δυσχερεστάτη ἐνεκα τοῦ μυστη-
ρίου, δι' οὗ περιβάλλονται οἱ θιασῶται αὐτῶν,
ἵνα κρύπτωσι τὸν βίον αὐτῶν καὶ τὰ δόγματα.
Πολλὰ τούτων ἀπαιτοῦσι παρὰ παντὸς νέου προσ-

ηλύτου ὄρκον, ὅτι εἰς οὐδένα οὐδέποτε θ' ἀποκαλύψῃ τι. Ἰδοὺ, παραδείγματος χάριν, ὁ τύπος τοῦ ὄρκου. «Ὁμνῶ εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὅτι θὰ ὑπομείνω τὴν μάστιγα, τὸ πῦρ, τὸν πέλεκυν, τὸ κόπανον καὶ πάσας τὰς βασάνους ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας καὶ ὅτι εἰς οὐδένα θὰ εἶπω οὐδὲ εἰς τὸν πατέρα μου ὃ τι καὶ ἂν ἴδω ἢ ἀκούσω.» Ἡ ἰδέα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ ἄρνησις τοῦ νῦν κοινωνικοῦ συστήματος καὶ ὁ ἀσκητικὸς βίος εἶνε προφανῶς τὸ κύριον, κοινὸν καὶ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα πασῶν τῶν θρησκευτικῶν αἱρέσεων τοῦ ῥωσσικοῦ λαοῦ, οἷον τῶν *φυράδων*, τῶν *ἀκρωτηριαστών*, τῶν *ἀλάλων*, τῶν *σκιρητών* καὶ πολλῶν ἄλλων. Ὡσαύτως ἡ ἀλητεία εἶνε συνηθέστατον φαινόμενον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ῥωσσικοῦ λαοῦ ἀπὸ τῶν παλαιῶν χρόνων ἕως σήμερον. Πάλαι μὲν οἱ ἐλεύθεροι καὶ ἄγριοι ἀπῆρχοντο εἰς τοὺς δρυμοὺς καὶ εἰς τὰς ἐρήμους πεδιάδας, κατελάμβανον νέους τόπους ἵνα ἀποφύγῃσι τὸν ζυγὸν τοῦ νεοπαχοῦς μοσχοβιτικοῦ βασιλείου, τὴν ἀμείλικτον αὐτοῦ δεσποτείαν καὶ τοὺς αὐστηροὺς αὐτοῦ νόμους· μετὰ ταῦτα δ' ἔφευγον τὴν δουλείαν καὶ τὴν τυραννίαν τῶν γεωμόρων· σήμερον δὲ φεύγουσι τοὺς φόρους, τὴν στρατείαν, τοὺς διωγμοὺς τῆς ἀστυνομίας καὶ τὴν ἐνδειαν. Ἡ ῥοπή αὕτη πρὸς τὴν ἀλητείαν εἶνε, ὡς φαίνεται, ἀρχαιοτάτη καὶ πατροπαράδοτος παρὰ τοῖς Ῥώσοις, οἵτινες εἰς αὐτὴν μόνον καταφεύγουσιν ὅπως ἀπαλλαγῶσι τῶν δεινῶν καὶ τῶν κακώσεων.

Δὲν εἶνε λοιπὸν παράδοξον, ὅτι μία τῶν μάλιστα διαδεδομένων αἱρέσεων εἶνε ἡ τῶν φυγάδων, ὀνομασθεῖσα οὕτω, διότι πάντες οἱ ζηλωταὶ αὐτῆς φεύγουσι τὰ ὑπὸ τῆς πολιτείας, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς οἰκογενείας ὑπαγορευόμενα καθήκοντα. Ἡ αἵρεσις αὕτη εἶνε τοσοῦτω μᾶλλον ἀξία λόγου καὶ σπουδῆς, ὅσῳ μᾶλλον περιλαμβάνει ἐν αὐτῇ τὰ κύρια γνωρίσματα τῶν πλείστων ἄλλων αἱρέσεων καὶ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον παραδείγματος ὅλων.

Οἱ σύσκιαι δρυμοὶ καὶ αἱ ἄχανεῖς πεδιάδες τῆς Ῥωσσίας παρέχουσι πολλὴν εὐκολίαν εἰς τὴν ἀλητείαν. Ὁ ἄθυμος ὁ ὑπὸ βαρείας ἐργασίας καταπεπονημένος, ὁ ὑπὸ τῶν ἐπαχθῶν φόρων βεβαρηνένος, ὁ ὑπὸ οἰκιακῶν ταραχῶν καὶ ἀηδιῶν βαρυθυμῶν καὶ ὁ ὑπὸ πλείστων ἡθικῶν ζητημάτων κατατρυχόμενος ἐγκαταλείπει τέλος τὰ πάντα καὶ καταφεύγει εἰς δρυμόν, ἐνθα οὐδεὶς δύναται νὰ εὕρῃ αὐτόν. Ἐνταῦθα δὲ μόνος καὶ ἔρημος νομίζει, ὅτι ἀπέσεισε τὴν δουλείαν, παραδίδει αὐτόν εἰς τὴν θεωρίαν καὶ εἰς τὴν σκέψιν, ζητεῖ νὰ λύσῃ τὰ περὶ ζωῆς καὶ θανάτου προβλήματα, περιπλανᾶται ἀσκοπῶς, εὐρίσκει ἄλλους δυστυχεῖς φεύγοντας ὡσαύτως τὴν κοινωνίαν, εἰς οὗς μεταδίδει τὰς ιδέας αὐτοῦ καὶ τὰ διανοήματα. Οὕτω κατὰ μικρὸν γεννῶν-

ται συστήματα ἀλητῶν, ἀνεστῶν, ἀέργων, ἀοίκων, οἵτινες φεύγουσι πάντα τὰ κοινωνικὰ καθήκοντα. Ἡ ἄχανής αὐτοκρατορία τῆς Ῥωσσίας εἶνε ἡ κατοικία αὐτῶν ἀπὸ τῶν προσβορείων ἀβάτων δρυμῶν καὶ ἐλωδῶν πεδιάδων μέχρι τῶν πρὸς ἀνατολὰς ἐρήμων στεπεῶν καὶ τῶν μεσημβρινῶν καυματωδῶν πεδιάδων.

Ἐνιαχοῦ ὑπάρχουσι συστήματα τοιούτων ἀλητῶν ἐχόντων μόνιμον οἰκήσιν, οἵτινες δύνανται νὰ παρέχῃσιν ἄσυλον εἰς τοὺς ὁδοιποροῦντας ἐταίρους, νὰ σφῶσιν αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἀστυνομικοῦ διωγμοῦ καὶ νὰ μεταφέρωσιν αὐτοὺς ἐνθὲνδε ἐκεῖσε. Ἐνεκα δὲ τούτου τὰ οἰκήματα τῶν αἰρετιστῶν εἶνε κατ' ἰδιόζουσαν τινα ἀρχιτεκτονικὴν κατεσκευασμένα, οἷον συγκοινωνεῖται ἐξ ἀναριθμητῶν θυρῶν καὶ πλείστων δωματίων ἐχόντων ὑπόγειον δίοδον πρὸς ἄλληλα, πρὸς τὴν πεδιάδα καὶ πρὸς τὸν δρυμόν. Οἰκίαι τις, λόγου χάριν, ἦτο οἶονεὶ λαβύρινθος δωματίων καὶ συρίγγων ἡ ὑπογείων διόδων ἐπὶ τινος τῶν τοίχων αὐτῆς ὑπῆρχε θήκη τις περιέχουσα σκευὴ τραπέζης· ἡ ἀστυνομία ἀφαιρέσασά ποτε σάνδα ἐξ αὐτῆς εἶδεν ὅπῃν ἄγουσιν εἰς εὐρύχωρον ὑπόγειον δωμάτιον, ὅπερ διὰ μακρᾶς τινος σύριγγος εἶχε δίοδον πρὸς τὸν δρυμόν.

Ἡ αἵρεσις τῶν φυγάδων ἔλαβεν, ὡς φαίνεται, ἀρχὴν ἐν τέλει τοῦ προηγουμένου αἰῶνος· μόλις ὅμως ἀπὸ τριάκοντα ἐτῶν εἶναι γνωστή. Αὕτη δέχεται ἐν αὐτῇ ἀδιακρίτως πάντα, οἷον χωρικούς, στρατιώτας, καταδικούς, ληστὰς καὶ ἄλλους τοιοῦτους. Οἱ πρῶτον μυούμενοι ὀφείλουσι νὰ ἐξαφανίσωσι τὰ διαβατήρια αὐτῶν ἢ τὰ ἐγγραφα τὰ μαρτυροῦντα τὸ ἐπιτήδευμα αὐτῶν, ὡς ἔργα σατανικά· ὡσαύτως δὲ λαμβάνουσι νέον βάπτισμα, οὕτινος ἡ τελετὴ γίνεται ὧδε· ἐπὶ ποταμοῦ τινος τίθενται ἐν εἵδει τετραγώνου σάνιδες, ἐφ' ὧν ὁ νεόφυτος καταγεγυμνωμένος ἵσταται μεταξύ τῶν δύο αὐτοῦ ἀναδόχων ἔχων τὰ πρόσωπον πρὸς ἀνατολὰς· μετὰ ταῦτα ὁ ἀρχηγὸς ἀναγινώσκει προσευχάς, ἐν αἷς καταρᾶται τὸν Σατανᾶν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ κοσμικὴν ἐξουσίαν, σπρίζει τὸ διαβατήριον τοῦ νεοφύτου ὡς σύμβολον τῆς ῥήξεως πρὸς «τὴν ἐξουσίαν τοῦ κόσμου τούτου» καὶ βαπτίζει αὐτὸν εἰς τὸ ὕδωρ. Μετὰ δὲ τὴν τελετὴν ταύτην ὁ νεόφυτος λαμβάνει νέον ὄνομα, ἐνδύεται μακρὸν λευκὸν ἱμάτιον, ὑποβάλλεται εἰς μακρὰν νηστείαν καὶ ὁμνῶει νὰ μὴ ὑπακούσῃ μήτε εἰς τὴν θρησκευτικὴν μήτε εἰς τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν, διότι ἀμφότεραι εἶνε ἔργα τοῦ Σατανᾶ, νὰ νομίζῃ δὲ πάντας τοὺς ἐν τῇ κοινωνίᾳ θεράποντας τοῦ Σατανᾶ, νὰ μὴ λάβῃ ποτὲ διαβατήριον, νὰ μὴ τελῇ φόρους μηδὲ κοινωνικὴν τινα λειτουργίαν, νὰ μὴ ἔχῃ μόνιμον οἰκήσιν καὶ νὰ ζῇ ἀπὸ ἀλητείας καὶ ἐπαιτείας.

Τὰ κύρια δόγματα τῆς αἱρέσεως ταύτης, ἅτινα πᾶς νέος μύστης ἢ ἀδελφὸς ὀφείλει νὰ γι-

νώσκη, εἶνε τὰ ἐξῆς. Ὁ Ἀντίχριστος προΐσταται τοῦ νῦν συστήματος τῆς πολιτείας, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἐκκλησίας· οἱ αὐτοκράτορες, οἱ κυβερνήται καὶ οἱ διοικηταὶ εἶνε ὑπηρεταὶ τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ θρησκευτικὴ λειτουργία, τὰ μυστήρια, αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ εὐτελίζουσι τὴν ἀληθινὴν πίστιν. Αἱ προσευχαὶ πρέπει νὰ λέγονται ἐν ἀπορρήτῳ, ἄνευ τυπικῆς τιнос τελότης. Ὁ γάμος εἶνε θανάσιμον ἁμάρτημα· πρέπει νὰ συνοικῇ τις μετὰ γυναικὸς ἄνευ γάμου, διότι οἱ νόμοι δὲν ἐγράφησαν διὰ τοὺς δικαίους. Κατὰ ταῦτα οἱ αἵρετισταὶ οὗτοι ἄρνουνται τὴν οἰκονομίαν, εὐθὺς δὲ ὡς προσέλθωσιν εἰς τὴν αἵρεσιν αὐτῶν δύο σύζυγοι, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ἀποζευνοῦνται ἀλλήλων καὶ ἀποχωρίζονται. Οἱ φυγάδες περιπλανῶνται διηνεκῶς ἄνευ ὀνόματος καὶ διέρχονται τὸν βίον αὐτῶν ἐν ταῖς δρυμοῖς, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν ταῖς εἰρκαταῖς, ὅταν περιπίπτωσιν εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀστυνομίας. Ζῶντες ἔξω τῆς κοινωνίας καὶ τῶν νόμων, τάσσοντες δ' ἑαυτοὺς ὑπεράνω πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ νομίζουσι ἑαυτοὺς «ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, στρατιώτας τοῦ Χριστοῦ» καὶ πιστεύουσιν, ὅτι δὲν ὑπόκεινται εἰς τοὺς κανόνας τῆς ἀνθρωπίνης ἠθικῆς. Διὰ τοῦτο τὰ ἐγκλήματα, αἱ κλοπαί, οἱ φόνοι καὶ τὰ τοιαῦτα δὲν εἶνε σπάνια παρ' αὐτοῖς. Οἱ φυγάδες διαφέρουσι τῶν πλείστων ἄλλων αἵρετιστῶν Ῥώσων κατὰ τὴν ἀκολασίαν. Αἱ πλείσται μικροτυρίαι αὐτῶν τούτων ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἐμφανίζουνσιν, ὅτι πάντες μὲν οἱ αἵρετισταὶ, ἰδίᾳ δὲ αἱ νεκνίδες εἰσὶν ἀκολαστότατοι. Οἱ φυγάδες περιπλανῶνται ἀπανταχοῦ μετὰ τῶν γυναικῶν, μετ' ὧν συζῶσιν. Ἐπειδὴ δ' ἐν τῷ νομαδικῷ τούτῳ βίῳ τὰ τέκνα εἶνε ἄχθος ἐγκαταλείπονται ταῦτα πολλὰκις ἢ ἀποκτείνονται· δι' ὃ αἱ ἐκτρώσεις παρ' αὐτοῖς εἶνε συχναί.

Ἡ ἰδέα τοῦ Ἀντιχρίστου ἀπελευθερωθέντος ἐκ τοῦ ἄδου τῷ χιλιостῷ ἔτει μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ εἶνε κατ' αὐτοὺς ἐνσεσαρκωμένη ἐν τῷ σώματι τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥωσσίας, οἵτινες ἔχουσιν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης τὴν ἐξουσίαν. Πᾶσα κυβέρνησις εἶνε ἡ προσωποποίησις τοῦ Ἀντιχρίστου. Οἱ πράκτορες τῶν νόμων εἶνε οἱ θεράποντες αὐτοῦ, ὁ δὲ ὑπακούειν εἰς τοὺς νόμους εἶνε αἵρετικὸς. Νομίζουσι τὴν ἀπογραφὴν καὶ τὰ διαβατήρια οἰονεὶ παγῖδα ἱσταμένην κατ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντιχρίστου ἵνα συλλαμβάνῃ τὸ πλῆθος εἰς τὰ δίκτυα καὶ ὑπάγῃ αὐτὸ εἰς δουλείαν. Οἱ αἵρετισταὶ οὗτοι φέρουσι παράδοξόν τινα εἰκόνα, ἐν ἣ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας εἰκονίζεται ἐν σχήματι Ἀντιχρίστου φέρων τὸ στέμμα καὶ τὴν ἀλουργίδα, τοῦ Σατανᾶ προσάγοντος αὐτῷ πῶς καὶ λέγοντος «Ἔσο ὁ ἐκτελεστής τῆς θελήσεώς μου·» παρὰ δὲ τῷ αὐτοκράτορι εἰκονίζεται ἡ ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν σχήματι διεφθαρμένης γυναικὸς.

Ταῦτα εἶνε τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς σπουδαϊστοῦ τῶν μυστηριακῶν αἱρέσεων· αὕτη εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ῥεῖθρον, ἐνθα συρρέουσι πάντα τὰ ἀσταθῆ στοιχεῖα τοῦ λαοῦ, πάντες οἱ ὕλικῶς καὶ ἠθικῶς δυσηρεστημένοι, πάντες τέλος οἱ ἀδυνατούντες νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὸ νῦν κρατοῦν πολιτικὸν καὶ θρησκευτικὸν σύστημα. Σημειωτέον δέ, ὅτι ἡ αἵρεσις αὕτη αὐξάνεται καὶ προκόπτει ἐπὶ τῶν ταραχῶδων χρόνων, μειοῦται δὲ ὅταν ἡ χώρα ἄγῃ ἡσυχίαν. Οὕτως ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ αἰῶνος τούτου ἐπὶ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Ναπολέοντος, ὅτε οἱ Ῥῶσοι ἐκινδύνουν καὶ ἠγωνίζοντο ματαίως νὰ διαρρήξωσι τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας, ἡ αἵρεσις τῶν φυγάδων διεδόθη ταχέως προκόψασα ὕστερον κατὰ τὰ ἔτη 1840 καὶ 1850, ὀλίγῳ πρὸ τῶν κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν δούλων. Λαμβάνει δὲ αὕτη καὶ σήμερον ἔτι ἐπίδοσιν, ἂν καὶ ἀπέβαλέ πως τὸν μυστηριακὸν χαρακτῆρα καὶ ἐγκατέλιπε κατὰ μικρὸν τὴν συγγεράν ἰδέαν τοῦ Ἀντιχρίστου.

(Ἔπεται συνεχεία.)

Ο ΟΘΕΛΛΟΣ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλ.Ξ. Δουμά πατρός.)

Α'

Ὁ Ῥοσσίνης ἀφίκετο εἰς Νεάπολιν, προηγηθείσης τῆς μεγάλης φήμης του. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον συνήντησε κατερχόμενος τοῦ ὀχήματος ἦτο ὁ κ. Βαρβάκις, ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τοῦ Ἀγίου Καρόλου. Οὗτος ὑπέδεχθη τὸν Ῥοσσίνην μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν καιρὸν νὰ προχωρήσῃ βῆμα ἢ νὰ προσφέρῃ λέξιν :

— Ἔχω τρεῖς προτάσεις νὰ σοῦ κάμω, εἶπε, καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ μου ἀρνηθῇς καμμίαν.

— Λέγε, ἀπεκρίθη ὁ Ῥοσσίνης μὲ τὸ οἰκεῖον αὐτῷ πονηρὸν μειδίαμα.

— Σοῦ προσφέρω τὸ μέγαρόν μου διὰ σέ καὶ τὴν ἀκολουθίαν σου.

— Δέχομαι.

— Σοῦ προσφέρω τὴν τράπεζάν μου διὰ σέ καὶ τοὺς φίλους σου.

— Δέχομαι.

— Σοῦ προτείνω νὰ γράψῃς ἐν μελόδραμα δι' ἐμέ καὶ τὸ θέατρόν μου.

— Δὲν δέχομαι.

— Πῶς! ἀρνεῖσαι νὰ ἐργασθῇς δι' ἐμέ;

— Οὕτε διὰ σέ, οὕτε δι' ἄλλον. Δὲν θὰ γράψω πλέον μουσικὴν.

— Εἰσαι τρελλός, φίλε μου.

— Τὸ ἀπεφάσισα.

— Καί τί ἤλθες λοιπὸν νὰ κάμῃς εἰς τὴν Νεάπολιν;